

Arrest

nr. 212 556 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2015 dient de verzoekende partij, als ascendent van een minderjarig Belgisch kind geboren op 7 februari 2015, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie. Zij verkrijgt de gevraagde verblijfskaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 21 juni 2018 de beslissing die een einde

stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 21 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voornamen: [E.B.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiending van een bijlage 19ter op 17.03.2015, in functie van zijn Belgisch minderjarig kinde zijnde [K.I.]; [RR. ...]. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind. De documenten aangaande de controle samenwoning (Lokale politie – PZ Antwerpen) dd. 28.03.2017 bevestigen deze vaststelling. Bovendien blijkt uit de stukken aangaande het socio-economisch onderzoek dat betrokkene niet aantoonbaar een affectieve band te hebben met zijn minderjarig Belgische kind. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 08.01.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. De brief werd aan betrokkene betekend op 21.04.2018. Deze brief stelt daarenboven duidelijk dat tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart betrokkene er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan onze dienst door te geven.

Daartoe legt betrokkene loonfiches voor van tewerkstelling bij [A.A.] NV voor de periode februari 2018 tot april 2018. Raadpleging in Dolsis echter leert ons dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is sinds 13.06.2018. Verder legt hij verrichtingen voor aangaande alimentatie gericht aan [K.I.] voor de periode december 2017 – mei 2018.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 7.02.2015 (geboorte kind) tot 16.01.2017 (zie vermelding voorstel ambtelijke schrapping in het PV nr. AN.55LB.038944/2017 dd. 28.03.2017) Betrokkene is bijgevolg geen 3 jaar aaneensluitend gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing. Immers, betrokkene toont niet aan dat hij over het recht van bewaring of over een omgangsrecht beschikt ten aanzien van het Belgische minderjarige kind. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een affectieve band heeft met zijn dochtertje, [K.I.]. De enkele recente geldstortingen als bewijs van betaling alimentatie doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Bovendien bewijzen deze geldstortingen niet dat betrokkene een affectieve band heeft met zijn minderjarig Belgisch kind.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt in deze situatie. Wel integendeel, er lijkt zelfs eerder sprake te zijn van een schrijnende situatie veroorzaakt door betrokkene.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid dient opgemerkt te worden dat betrokkene bovendien heden ook niet voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde; hij toont namelijk niet aan heden werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Voor zover mocht opgemerkt worden dat betrokkene wel degelijk tot voor kort tewerkgesteld was, kan gesteld

worden dat dit inderdaad zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, waar betrokkene heden dus zelfs niet meer aan voldoet, betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Voor zover betrokkene zou wensen opwerpen dat hij, ondanks dat dit niet werd aangetoond, wel degelijk een financiële en affectieve band heeft met zijn kind en aldus zou voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde 42 quater, §4, 2° en 3°, dient vooreerst andermaal te worden opgemerkt dat betrokkene niets voorlegde met betrekking tot het eventuele recht van bewaring of omgangsrecht. Ten tweede voldoet betrokkene, zoals gesteld, niet meer aan de cumulatieve voorwaarde waaraan tevens dient voldaan te zijn vooraleer de uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° een uitzondering kunnen vormen op het intrekken van het verblijf.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont niet aan heden tewerkgesteld te zijn. Hij had tot voor kort wel degelijk werk, hetgeen aantoont dat hij werkwillemig is. Echter, het gehad hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 6.10.2015) of er een nieuw leven te starten. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 2005 illegaal in België zou verbleven hebben en hij sinds 2011 meerdere pogingen ondernam om legaal verblijf te verkrijgen in het Rijk. Geen van de verblijfsaanvragen voorafgaand aan die van 17.03.2015 hebben tot een positief resultaat geleid. Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België is aldus nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een verklaring mondelinge taalvaardigheid, een verklaring van het laatst behaalde niveau door het huis van het Nederlands en een attest van inburgering voor. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Voorts dient in dit kader opgemerkt te worden dat blijkt uit het PV (PV nr.: AN.55.LB.038944/2017) dat er uit nazicht van de politionele bestanden, er reeds PV's werden opgesteld voor Opzettelijke slagen en/of verwondingen. Dit gegeven is allerminst een bewijs van integratie.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond over het recht van bewaring of over een omgangsrecht te beschikken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene bezoekrecht zou hebben voor of nog contacten zou onderhouden met het kind; voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat niets hem belet om een regeling te treffen vanuit Marokko. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en zichzelf dat het kind haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen.

Heden is niet aangetoond dat betrokkene een affectieve band heeft met zijn Belgisch minderjarig kind; het belang van het kind kan dan ook niet geschaad worden. Het staat betrokkene vrij middels de

moderene communicatiemogelijkheden contact te zoeken dan wel banden te onderhouden met zijn dochter vanuit het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11, § 2, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 21.06.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn:

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve

overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij meldt onterecht dat artikel 42 quater §,1° Vreemdelingenwet niet van toepassing is omdat er geen gezamenlijke vestiging is van 3 jaar met de referentiepersoon, zijnde de minderjarige [K.I.]

Artikel 40ter §2 lid 2 stelt het volgende:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dit betekent dat verzoeker feitelijk een gezinscel moet vormen met het kind. Samenwonen is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het bewijs van affectieve en/of financiële banden volstaat. Omdat er in casu geen samenwoning is tussen de ouder en het Belgisch kind vraagt DVZ zowel het bewijs van affectieve, als van financiële banden.

Verzoeker toont aan de hand van stukken dat hij gezinscel heeft met de minderjarige. (stuk 2, 3 en 4)

Hij heeft eveneens voor de rechtbank een omgangsregeling gevorderd met zijn minderjarig kind.

Zijn raadsman heeft hiervoor besluiten opgesteld en neergelegd op de zitting

De rechtbank heeft de vordering van verzoeker gegrond verklaard en hem een omgangsregeling toegekend van 1 dag per week van 10h tot 16h. Die regeling wordt nog steeds ononderbroken uitgeoefend.

Verwerende partij kan dus niet in haar stelling volgen dat er geen gezinscel meer is want het gezinscel duurt nog voort.

Dit wordt minstens aangetoond door de maandelijkse onderhoudsbijdrage die door verzoeker wordt betaald.

Waarom zou verzoeker onderhoudsgelden betalen voor zijn kind als hij er geen gezinscel mee zou vormen?

A. Het sociaal-economisch onderzoek gebeurde niet correct

Verwerende partij diende bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met hun land van oorsprong.

In casu is dit niet gebeurd.

Verzoeker heeft immers geen banden meer met Marokko. Hij is bovendien geïntegreerd en zorgt voor zijn kind.

Verwerende partij is bijzonder hard voor verzoeker omdat hij sinds 13.06.2018 niet meer zou tewerkgesteld zijn en dat zou de databank DOLSIS moeten blijken.

Het is triestig om vast te stellen dat verwerende partij, die toegang heeft tot de databanken, niet meldt dat verzoeker nooit ten laste is geweest van het OCMW.

Aangezien verwerende partij vastgesteld heeft dat verzoeker tot 13.06.2018 heeft kan men tot de conclusie komen dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt en in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

De administratieve overheid dient een burger niet als een tegenpartij te beschouwen wat in casu wel het geval is.

Zij is allesbehalve objectief geweest in dit dossier.

Verwerende partij heeft klaarblijkelijk niet nodig geacht om een toetsing te doen aan artikel 8 EVRM.

Verwerende heeft nergens in de bestreden beslissing een afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft een minderjarige dochter waarmee hij een omgangsregeling heeft.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of de hierboven vermelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt op basis waarvan het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd.

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van

het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Het is in casu niet betwist dat de verzoekende partij een verblijfsrecht in België genoot in functie van haar minderjarig Belgische kind, dit overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind in de verblijfsvoorwaarde dat deze het minderjarig Belgisch kind dient te begeleiden of vervoegen.

Overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan een einde worden gesteld aan dit verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met het kind. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat deze situatie zich in casu voordoet. Zij verduidelijkt dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met haar Belgisch minderjarig kind. Dit werd volgens haar bevestigd door een woonstcontrole van 28 maart 2017. Verder bleek, volgens de verwerende partij, op basis van de voorliggende gegevens niet dat de verzoekende partij een affectieve band heeft met haar kind.

De verzoekende partij betoogt dat een samenwonen geen noodzakelijke voorwaarde is voor het bestaan van een gezinscel en dat het bestaan van affectieve en/of financiële banden hiervoor volstaat. Zij wijst erop dat zij via de rechtbank een omgangsregeling heeft gevorderd met haar minderjarig kind en dat zij één dag per week haar kind mag zien van 10 tot 16 uur. Zij betoogt dat zij deze regeling steeds ononderbroken heeft uitgeoefend. Zij stelt verder nog dat zij een maandelijks onderhoudsbedrag betaalt en stelt zich de vraag waarom zij dit zou doen als zij geen gezinscel meer zou vormen met haar kind.

De verzoekende partij geeft op zich correct aan dat het begrip "*gezamenlijke vestiging*" vereist dat er sprake is van een gezinscel of van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, waarvoor een samenwonen strikt genomen geen vereiste is (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich evenwel geenszins beperkt tot de vaststelling dat er geen sprake meer is van een samenwonen om te besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Hij is daarnaast wel degelijk ook nagegaan of er desondanks toch niet kan worden besloten tot het bestaan van een gezinscel met het minderjarige kind en dit op basis van de aanwezigheid van affectieve banden. Hij stelde vast dat de voorliggende stukken er niet op wezen dat er sprake is van een affectieve band tussen de verzoekende partij en haar kind. Hij stelde vast dat de verzoekende partij niet aantoonde over het recht van bewaring of over een omgangsrecht te beschikken met betrekking tot haar kind en niet bleek dat de verzoekende partij nog contacten onderhield met haar kind. De recente geldstortingen die werden voorgelegd als bewijs van betaling van alimentatie deden volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De gemachtigde van de staatssecretaris was van oordeel dat deze geldstortingen niet bewijzen dat de verzoekende partij een affectieve band heeft met haar kind.

De verzoekende partij stelt thans, ter staving van de voorgehouden affectieve band met haar kind, dat zij wel degelijk een omgangsrecht heeft met haar kind. Zij voegt hiervoor bij haar verzoekschrift conclusies inzake het omgangsrecht en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 28 april 2017.

In dit verband merkt de Raad evenwel op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op een brief die voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gericht aan de verzoekende partij. Hierin werd de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten en werd haar erop gewezen dat tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart zij ertoe is gehouden alle relevante wijzigingen in haar situatie door te geven. Deze brief werd de verzoekende partij, zo stelt de bestreden beslissing, op 21 april 2018 ter kennis gebracht.

Het administratief dossier bevat volgende brieven gericht aan de verzoekende partij:

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven. Gelieve documenten aan te brengen betreffende de relatie ouder/kind (gerechtelijke beslissing, bewijzen omgangsrecht, overeenkomst tussen de ouders,...)”

en

“Artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 stelt:

'Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet'.

Gelieve bewijzen over te maken betreffende de relatie ouder/kind. (gerechtelijke beslissing, bewijzen omgangsrecht, overeenkomst tussen de ouders,...)

Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier.

Gelieve deze documenten binnen de dertig dagen na de betekening van deze brief voor te leggen.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn/haar situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

In beide brieven wordt de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om documenten inzake haar relatie met haar kind voor te leggen, zoals een gerechtelijke beslissing, een overeenkomst tussen de ouders, bewijzen van omgangsrecht, ...

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij – in antwoord op het aan haar gerichte verzoek tot het voorleggen van bijkomende stukken – enkel volgende documenten heeft overgemaakt: loonfiches, bewijzen van betalingen van alimentatie, een verklaring van mondelinge taalvaardigheid, een verklaring van het laatst behaalde niveau van het huis van het Nederlands en een attest van inburgering. De verzoekende partij betwist noch dit verzoek te hebben ontvangen noch enkel de voormelde stukken te hebben voorgelegd in antwoord op dit verzoek. Zij geeft op geen enkele wijze aan de thans door haar aangebrachte stukken, die aantonen dat zij bij gerechtelijke beslissing omgangsrecht met haar kind heeft verkregen, te hebben voorgelegd aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Er kan niet van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verwacht dat hij rekening houdt met informatie en stukken die hem niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden overgemaakt, te meer indien hij de betrokkene voorafgaandelijk uitdrukkelijk uitnodigde stukken betreffende de relatie met het kind – zoals een gerechtelijke beslissing – voor te leggen.

Daarenboven, en ten overvloede, kan ook nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins bewijzen overmaakt dat zij haar omgangsrecht met het kind dan ook effectief uitoefent. Zij beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering dat dit het geval zou zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bij het nemen van de bestreden beslissing verder rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in de periode van december 2017 tot en met mei 2018 alimentatiegeld betaalde voor haar kind. Hij oordeelde evenwel dat dit nog niet bewijst dat de verzoekende partij ook een affectieve band heeft met haar kind en er sprake is van een gezamenlijke vestiging. Waar de verzoekende partij betoogt dat een gezinscel kan blijken uit bewijzen van een affectieve en/of financiële band en zich de vraag stelt waarom zij geld zou storten indien er geen gezinscel meer zou bestaan, dient erop te worden gewezen dat hoewel samenwonen niet strikt wordt vereist, er wel sprake dient te zijn van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het louter betalen van alimentatiegeld waartoe zij door de rechter is verplicht (zie het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 28 april 2017) – zonder dat de ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorliggende stukken aantoonen dat er omgangs- of bezoekrecht was of er nog contacten waren met het kind, of minstens hiertoe dan concrete stappen werden gezet – op zichzelf reeds voldoende is om te kunnen spreken van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband met haar Belgisch kind of dat de beoordeling in de bestreden beslissing op dit punt dan kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij weerlegt met haar uiteenzetting de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij naliel aannemelijk te maken dat er sprake is van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband dan wel een gezamenlijke vestiging met haar kind. Er blijkt hierbij ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip gezamenlijke vestiging in de bestreden beslissing te beperkend heeft geïnterpreteerd.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de voorliggende gegevens ten onrechte vaststelde dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich kon beroepen op een van de uitzonderingssituaties vervat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven dient nog te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij sinds 13 juni 2018 niet meer is tewerkgesteld. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er had kunnen worden geconcludeerd dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en in haar eigen onderhoud kan voorzien, nu blijkt dat zij sinds 13 juni 2018 niet meer is tewerkgesteld en zij geenszins verklaart, laat staan bewijst dat zij nog in haar eigen onderhoud kan voorzien. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing geen steun van het OCMW zou hebben genoten, hetgeen bovendien niet wordt bewezen, toont nog niet aan dat men ook voldoende bestaansmiddelen heeft "*om te voorkomen*" dat men tijdens het verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet had mogen worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet of dat ten onrechte werd geoordeeld dat niet bleek dat zij zich kon beroepen op één van de uitzonderingssituaties in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt verder dat het “sociaal-economisch onderzoek” niet correct zou zijn gebeurd. Zij stelt dat er geen rekening is gehouden met de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economisch situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. Zij stelt meer concreet geen banden meer te hebben met Marokko. Verder stelt zij geïntegreerd te zijn en te zorgen voor haar kind. De verzoekende partij is vervolgens van mening dat de verwerende partij bijzonder hard is door te stellen dat zij sinds 13 juni 2018 niet meer werkt, maar niet vermeldt dat zij nooit ten laste is geweest van het OCMW. Zij betoogt dat de verwerende partij tot de conclusie had kunnen komen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en in haar eigen onderhoud kan voorzien.

De Raad stelt echter vast dat uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economisch situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont niet aan heden tewerkgesteld te zijn. Hij had tot voor kort wel degelijk werk, hetgeen aantoont dat hij werkwilbig is. Echter, het gehad hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 6.10.2015) of er een nieuw leven te starten. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 2005 illegaal in België zou verbleven hebben en hij sinds 2011 meerdere pogingen ondernam om legaal verblijf te verkrijgen in het Rijk. Geen van de verblijfsaanvragen voorafgaand aan die van 17.03.2015 hebben tot een positief resultaat geleid. Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. De duur van zijn legaal verblijf in België is aldus nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.*

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een verklaring mondelinge taalvaardigheid, een verklaring van het laatst behaalde niveau door het huis van het Nederlands en een attest van inburgering voor. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Voorts dient in dit kader opgemerkt te worden dat blijkt uit het PV (PV nr.: AN.55.LB.038944/2017) dat er uit nazicht van de politionele bestanden, er reeds PV's werden opgesteld voor Opzettelijke slagen en/of verwondingen. Dit gegeven is allerminst een bewijs van integratie.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond over het recht van bewaring of over een omgangsrecht te beschikken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene bezoekrecht zou hebben voor of nog contacten zou onderhouden met het kind; voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat niets hem belet om een regeling te treffen vanuit Marokko. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder

van het kind van betrokkene en zichzelf dat het kind haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen.

Heden is niet aangetoond dat betrokkene een affectieve band heeft met zijn Belgisch minderjarig kind; het belang van het kind kan dan ook niet geschaad worden. Het staat betrokkene vrij middels de moderene communicatiemogelijkheden contact te zoeken dan wel banden te onderhouden met zijn dochter vanuit het land van herkomst.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

De louter algemene beweringen van de verzoekende partij dat zij geen bindingen meer heeft met Marokko en dat zij geïntegreerd is, zijn niet van aard de voorgaande motivering onderuit te kunnen halen. Waar de verzoekende partij nog wijst op de zorg voor haar kind die zij op zich neemt, kan de Raad enkel herhalen dat zij niet betwist te hebben nagelaten de vereiste bewijzen hiervan voor te leggen bij het bestuur. Zij bracht enkel stukken aan waaruit blijkt dat zij alimentatiegeld betaalde voor haar kind, zoals opgelegd door de rechter, maar er blijkt niet dat een aanwezigheid op het Belgische grondgebied hiervoor een vereiste is. Hieruit blijken geen concrete zorgtaken die de verzoekende partij op zich neemt wat haar kind betreft.

Verder dient nog te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij sinds 13 juni 2018 niet meer wordt tewerkgesteld. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er had kunnen worden geconcludeerd dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en in haar eigen onderhoud kan voorzien, nu blijkt dat zij sinds 13 juni 2018 niet meer is tewerkgesteld en zij geenszins verklaart, laat staan bewijst dat zij nog in haar eigen onderhoud kan voorzien. Bovendien kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij niet objectief is geweest in dit dossier enkel doordat zij heeft gewezen op het einde van de tewerkstelling. De verzoekende partij gaat er hierbij ook aan voorbij dat in de bestreden beslissing evenzeer wordt gesteld dat het zonder meer een positief element is dat zij tot voor kort nog tewerkgesteld is geweest, maar dat dit niet voldoende is om de bestreden beslissing niet te nemen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Een miskennis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden vastgesteld.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Waar de verzoekende partij kort verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat deze bepaling wordt geschonden doordat er geen afweging wordt gemaakt in de bestreden beslissing, kan de Raad integraal verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.2.5. In zoverre de verzoekende partij in de hoofding van haar middel nog de schending aanvoert van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat elke nadere toelichting ontbreekt over de wijze waarop de gemachtigde van de staatssecretaris deze bepaling heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij zich in het kader van de toelichting bij het middel beperkt tot een louter theoretische bespreking van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, zonder te duiden waarom in casu deze beginselen dan precies zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.2.6. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te

New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 24 (2) en 51 (1) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van het "algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'".

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Nergens maar ook nergens wordt er een afweging gemaakt conform artikel 8 EVRM om de gezinssituatie van verzoeker te beoordelen.

Het artikel wordt gewoonweg niet vermeldt in de bestreden beslissing.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725,8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn minderjarig kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn relatie met zijn dochter. R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; ,T. Vreemd. 1998,329;

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker om redenen die niet te wijten zijn aan verzoeker.

Verzoeker heeft sedert het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank dd. 17.04.2017 een omgangsrecht met zijn minderjarige dochter [K.I.] ("07-02-2015). (stuk 3)

Samen met zijn ex-vrouw oefent hij het ouderlijk gezag uit over hun dochter.

Het omgangsrecht wordt wekelijks uitgeoefend.

Verzoeker heeft dus een affectieve band met zijn dochter, (stuk 2)

Conform het vonnis mag verzoeker zijn dochter wekelijks afwisselend zaterdag en zondag van 10u00 tot 16u00 zien.

Hij betaalt tevens nauwgezet de alimentatiebijdrage (stuk 4).

Het kan verzoeker alleszins niet verweten worden dat zijn huwelijk op de klippen is gelopen en dat hij niet meer met zijn dochtertje onder één dak woont.

Hij vormt nog steeds een gezinscel met zijn minderjarig kind. Het is niet noodzakelijk dat hij met het kind onder 1 dak woont.

Aan de hand van de procedure die hij heeft gevoerd voor de Familierechtbank van Antwerpen toont verzoeker dat hij het gezinscel wenst te behouden en hiervoor de nodige

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verwerende partij moet nagaan of de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dit is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*

- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Er is in casu geen grondige belangenafweging gemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat bovenstaande punten zijn besproken.

Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Gelet op de jonge leeftijd van het kind, heeft zij de zorg van haar vader nodig. Dit betekent dat dat het kind haar vader niet meer kan zien en verzoeker zijn ouderlijk gezag niet meer over zijn kind kan uitoefenen, hetgeen evident niet door de beugel kan.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar minderjarig kind. Zij wijst erop dat zij samen met haar ex-vrouw het ouderlijk gezag uitoefent over dit kind en zij een omgangsrecht heeft dat zij ook wekelijks uitoefent. Zij stelt dus een affectieve band te hebben met dit kind. Zij wijst er verder op dat zij alimentatie betaalt voor het kind. Zij stelt dat geen enkele afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM wordt gemaakt in de bestreden beslissing en niet blijkt dat het hoger belang van het kind hierbij in overweging is genomen. Zij betoogt dat haar kind gelet op diens jonge leeftijd haar zorgen als vader nodig heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). Zo

kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij een minderjarig kind heeft dat in België verblijft. Zij overwoog als volgt:

“Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond over het recht van bewaring of over een omgangsrecht te beschikken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene bezoekrecht zou hebben voor of nog contacten zou onderhouden met het kind; voor zover dit wel het geval zou zijn, dient opgemerkt te worden dat niets hem belet om een regeling te treffen vanuit Marokko. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van het kind van betrokkene en hijzelf dat het kind haar vader met enige regelmaat kan zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen.

Heden is niet aangetoond dat betrokkene een affectieve band heeft met zijn Belgisch minderjarig kind; het belang van het kind kan dan ook niet geschaad worden. Het staat betrokkene vrij middels de moderne communicatiemogelijkheden contact te zoeken dan wel banden te onderhouden met zijn dochter vanuit het land van herkomst.”

Op basis van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat de verwerende partij van mening is dat een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind niet (langer) blijkt, waar de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij beschikt over een omgangs- of bezoekrecht of nog effectieve contacten onderhoudt met haar kind en evenmin dat er nog een affectieve band tussen hen bestaat. De verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling, in het licht van de gegevens zoals deze voorlagen bij het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, incorrect of kennelijk onredelijk was. Hiervoor kan ook worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. De verzoekende partij betwist hierbij ook niet dat zij naliet de thans door haar nieuw aangebrachte gegevens en stukken – met name de omgangsregeling die voortvloeit uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg – ter kennis te brengen van het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, terwijl zij hiertoe nochtans uitdrukkelijk was uitgenodigd. De verzoekende partij legt thans bovendien geen stukken voor die aantonen dat zij dan daadwerkelijk het omgangsrecht met haar kind uitoefent. Zij beperkt zich op dit punt tot een loutere bewering.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de verwerende partij in haar beoordeling van artikel 8 van het EVRM, en waar zij op basis van de voorliggende gegevens geen voldoende standvastige relatie weerhield die nog wijst op een daadwerkelijk gezinsleven, enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid kan worden tegengeworpen. In deze situatie diende in beginsel geen verdere belangenafweging plaats te vinden.

De verwerende partij heeft niettemin bijkomend gemotiveerd dat, voor zover er alsnog sprake is van contacten tussen de verzoekende partij en haar kind, er ook een regeling kan worden getroffen met de moeder van het kind vanuit Marokko zodat de verzoekende partij haar kind nog met regelmaat kan zien, dat de banden kunnen worden onderhouden met moderne communicatiemiddelen en dat – aangezien er geen affectieve band blijkt tussen vader en kind – het hoger belang van het kind niet wordt geschaad. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze bijkomende motieven die de bestreden beslissing zijn opgenomen en waaruit – in tegenstelling tot hetgeen zij betoogt – wel degelijk een zekere belangenafweging blijkt, alsook dat er wel degelijk rekening is gehouden met het hoger belang van het kind. Door zelf de belangen van het kind niet concreet te maken of eigenlijke hinderpalen aan te geven, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij maakt ook niet concreet aannemelijk dat haar kind is aangewezen op haar zorgen en zij daadwerkelijk bepaalde zorgtaken op zich neemt. Zij maakt met haar uiteenzetting geenszins aannemelijk dat er geen sprake is van een ‘fair balance’ of enig concreet gegeven hierbij ten onrechte niet is betrokken.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet concreet aangeeft dat de bestreden beslissing haar recht op eerbiediging van het privéleven, los van de ingeroepen band met de dochter waarop reeds werd ingegaan, schendt.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte 'fair balance'-beginsel, niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van de artikelen 24 en 51 van het Handvest in het hoofd van haar tweede middel aanvoert, merkt de Raad op dat iedere toelichting ontbreekt over de wijze waarop deze bepalingen door het nemen van de bestreden beslissing zijn miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, niet ontvankelijk.

2.2.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS